

Arrest

nr. 233 894 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2019.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de

Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

5. Met zijn betoog dat: “Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, was zij nog een kind toen haar vader de moord pleegde op de zoon van S. S.. Zij heeft dit dus niet bewust meegemaakt. Daarnaast is het zo dat verzoekende partij altijd beschermd werd door haar familie en zij haar zo weinig mogelijk info gaven hierover. Zij werd door haar vader en haar grootvader niet betrokken bij de gesprekken van ‘volwassenen’. Het is dan ook niet vreemd dat zij niet veel details kan geven over gebeurtenissen van 20 jaar geleden, toen zij nog een kind was van 8 jaar.”, biedt verzoeker geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis en weerlegt noch ontkracht hij de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de oorsprong en oorzaken van deze bloedwraak uiterst vaag en bijgevolg ontoereikend is. Zo gaf u aan dat deze bloedwraak tot stand kwam na de moord gepleegd door uw overgrootvader op de zoon van S.(...) S.(...). U slaagde er evenwel niet de naam te geven van de persoon die toen werd gedood en aan te geven wanneer juist deze moord werd gepleegd. U geraakte in dit verband niet verder dan dat dit

ergens rond 1999 of 2000 zou zijn gebeurd (CGVS, p. 8). Het feit dat dit lang geleden gebeurde en u toen nog heel jong was, volstaan niet als verklaring voor uw gebrekkige kennis ter zake (CGVS, p. 8). Van iemand die stelt sinds 5 à 6 jaar geleden geïnterviewd te worden in een bloedwraak en omwille hiervan tot twee maal toen zijn land te hebben verlaten – een eerste keer toen u naar Kosovo verhuisde –, mag verwacht worden dat hij al het nodige onderneemt om zich te informeren over de problemen die aan de oorzaak liggen van deze bloedwraak. Bovendien zou in deze bloedwraak door de familie van het slachtoffer steeds zijn aangegeven dat een kind met een kind zou worden gewroken. Gezien het feit dat u de enig achterkleinzoon van uw overgrootvader was en bijgevolg als dusdanig zou kunnen worden geïnterviewd mag des te meer verwacht worden dat u van deze feiten zeer goed op de hoogte was. Dat u daarenboven tot het moment van de eerste aanval tegen uw persoon, nu 5 à 6 jaar geleden, niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van deze bloedwraak overtuigt evenmin. Gegeven de ernst van de feiten gepleegd door uw overgrootvader (moord op de zoon van uw belager) en de vaststelling dat de tegenpartij zich wilde wreken door een kind met een kind te wreken en u daarenboven ook nog eens in de nabije omgeving van uw belager woonde (CGVS, p. 3 en 10), mag verwacht worden dat u hiervan voor aanvang van uw persoonlijke problemen op zijn minst van op de hoogte bent. Volgens het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR position on claims for refugee status under the 1951 Convention relating to the Status of Refugees based on a fear of persecution due to an individual's membership of a family or clan engaged in a blood feud, 2006) kan een conflict maar als vendetta kan beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Dankzij dit publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon zeer goed op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de feiten die aan de oorsprong liggen van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Uw gebrekkige kennis ter zake ondermijnt derhalve uw bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn."

Verzoeker haalt aan dat: "Zij is erg getraumatiseerd door de gebeurtenissen en begrijpt niet waarom verwerende partij het "vreemd" vindt dat zij de exacte datum van deze feiten niet meer zou kennen." De Raad merkt op dat hij geen enkel medisch attest bijbrengt ter staving van zijn beweerde trauma, zodat dit een blote bewering betreft.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker nog steeds geen documenten heeft voorgelegd omtrent de (juridische) zaak van zijn overgrootvader.

Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent het voorgelegde attest van de politie: "Tot slot dient te worden opgemerkt dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan het door u neergelegde attest van de politie van Preshevë. Dienaangaande kan immers gewezen worden op enkele belangrijke inhoudelijke en vormelijke tekortkomingen. Zo vooreerst bevat dit document een ernstige schrijffout. Dit zou immers uitgereikt op vraag van "N.(...) V.(...)A.(...) M.(...)" terwijl hier enkel uw naam "A.(...) M.(...)" zou moeten vermeld staan. Verder vermeldt dit document dat u in bloedwraak zou liggen met en dagelijks bedreigd zou worden door de familie S.(...), terwijl u stelde in bloedwraak te liggen met de familie van S.(...) (voornaam) S.(...) (familienaam). Het is op zich reeds weinig aannemelijk dat een politieagent als ordehandhaver een document zou uitreiken waarin staat dat u omwille van een bloedwraak herhaaldelijk met de dood zou bedreigd zijn en hierdoor in uw bewegingsvrijheid beperkt bent. Dat in ditzelfde document dan nog eens enkel zou verwezen worden naar de voornaam van de persoon waarmee u problemen kende en niet zijn volledige naam zou zijn geannoteerd, is des te opmerkelijker en ondermijnt bijkomend de bewijskracht van dit document. Verwacht mag worden dat de volledige naam van deze persoon op dit document fungeert, temeer u verklaarde voorafgaand aan de opmaak van dit document 1,5 à 2 uur over uw problemen met S.(...) S.(...) te hebben gesproken met de politieagent die dit document opmaakte (CGVS, p. 5). Daarnaast bukt dit attest ook nog eens van de tegenstrijdigheden met uw initiële verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelf dit document te zijn gaan aanvragen. U keerde op 28 april 2019 terug naar Preshevë, ging nog diezelfde dag langs bij de politie van Preshevë, waar u in het bijzijn van een tolk Albanees-Servisch met een Servische politieagent sprak die toen dit document opstelde, ondertekende en aan u overhandigde (CGVS, p. 3 – 5, 13). Op 30 april 2019 verliet u vervolgens opnieuw Servië om uw reis richting België aan te vatten (CGVS, p. 5). Uit de datum op dit document blijkt evenwel dat dit document reeds werd opgemaakt op 25 april 2019 en dus voor uw beweerde terugkeer uit Kosovo naar Servië. Dit is pertinent in strijd met uw verklaringen. Bovendien werd dit document ondertekend door een persoon met een typisch Albanese naam (I.(...) I.(...)), terwijl u aanvankelijk aangaf dat het een Servische politieagent was die dit opmaakte en ondertekende. Hiermee geconfronteerd wijzigde u uw aanvankelijke verklaringen en stelde u plots dat op 25 april 2019 uw vader reeds langs ging bij de politie

om dit document aan te vragen, waarna u er zelf omging op 28 april 2019 (CGVS, p. 13). Voorts gaf u plots te kennen dat dit document mogelijks toch door iemand anders ondertekend werd (CGVS, p. 14). Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Ofschoon u vervolgens tijdens uw persoonlijke onderhoud de kans kreeg aangeboden om te overleggen met uw advocaat over dit door u neergelegde document, bleef u bij uw laatste verklaringen ter zake (CGVS, p. 14). Daarnaast kan tevens nog opgemerkt worden dat een officiële embleem van de politie van Servië ontbreekt in de hoofding van dit document. Deze brief, waaraan bijgevolg geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden, ondermijnt dan ook verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het raakt immers aan de kern van dit relaas. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u, niettegenstaande u verklaarde over meerdere jaren heen tot vier keer toe bij de politie officieel klacht te hebben ingediend van uw problemen met S.(...) S.(...), er niet in slaagde van deze andere klachten enig document neer te leggen. U gaf te kennen tot uw laatste bezoek geen documenten van de politie ontvangen te hebben (CGVS, p. 5). Het is op z'n minst bevreemdend dat u niet van elke aangifte een afschrift van het proces-verbaal zou ontvangen hebben. Dat u zich bovendien onvoldoende beschermd voelde door de politie van Preshevë, die volgens uw verklaringen te weinig ondernam, maar vervolgens naliët ooit dit gebrekkig optreden van de lokale politie van Preshevë aan te kaarten (Ombudsman, interne controlediensten politie, etc.) komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non*."

De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal, nog op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat bloedwraak onder Albanezen in Zuid-Servië uiterst zelden voorkomt. Ook het UNHCR beschouwt Zuid-Servië niet als één van de regio's die de traditie van bloedwraak kennen. In de uiterst zeldzame gevallen waarbij er effectief sprake is van bloedwraak en waarbij de bloedwraak ook tot uitvoering wordt gebracht, wordt de zaak uitgebreid verhaald in de Servische media.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 december 2019, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met een aantal belangrijke elementen, met name dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot bloedwraak dateren van jaren geleden en zij om die reden moeilijk alle details kent. Verzoekende partij benadrukt dat haar relaas geloofwaardig is en er geen bescherming mogelijk is gelet op de corruptie in haar land van herkomst.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 december 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar vluchtrelaas en het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Waar verzoekende partij aanhaalt dat er geen bescherming mogelijk is gelet op de corruptie in haar land van herkomst, gaat zij eraan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan haar bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn. Zoals reeds vastgesteld in de beschikking heeft verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande niet weerlegt of ontkracht.

Daarnaast werd tevens opgemerkt dat *“uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat bloedwraak onder Albanezen in Zuid-Servië uiterst zelden voorkomt. Ook het UNHCR beschouwt Zuid-Servië niet als één van de regio's die de traditie van bloedwraak kennen. In de uiterst zeldzame gevallen waarbij er effectief sprake is van bloedwraak en waarbij de bloedwraak ook tot uitvoering wordt gebracht, wordt de zaak uitgebreid verhaald in de Servische media.”* Ook dit motief wordt door verzoekende partij niet weerlegd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS